

den afgaaede Finansminister og mig i denne Sag, ere uberettigede, og hvis det ærede Medlem, som i Gaar angreb mig med mange grove Ord, er en Gentleman, gør han mig en Undskyldning.

Justitsministeren (Bülow): Jeg skal fatte mig i størst mulige Korthed, da Tiden ikke er til at føre nogen indgaaende Debat om Retsreformen, dens Fordele eller dens Mangler. Derfor vil det kun blive ganske faa Minutter, jeg skal lægge Beslag paa det høje Tings Tid. Senere komme vi jo tilbage til dette Spørgsmaal.

Jeg vil bringe min Tak til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), først for de meget elskværdige, rosende Udtryk, han brugte om mig personlig, og dernæst for den udmærkede, levende Skildring, han gav af, hvor slet den nuværende Retsordning er med den skriftlige Procedure, hans levende Skildring af, hvor umuligt det er i kortere Tid end 5 Uger eller der omkring at faa gjort blot saadan en Ting som at føre et Par Vidner. Og det kan ikke skyldes Personerne, thi vi Sagførere ere de samme, baade det ærede Medlem og jeg, hvad enten vi procedere for Sø- og Handelsretten eller for den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, men for os som for de andre vare Sagerne ved den sidste i Aarevis, medens de gaa langt hurtigere ved Sø- og Handelsretten.

Dernæst er jeg ogsaa det ærede Medlem taknemmelig, fordi han sagde de sande Ord, at der indføres enorme Fremskridt ved den vedtagne Retsreform. De Ord understreger jeg. Det er rigtigt, at der kan indføres videre Fremskridt endnu, og jeg vil lige saa gerne som det ærede Medlem være med til at gaa videre. Men det ærede Medlem ved ogsaa lige saa godt som jeg, at det koster yderligere Penge, og at det vil koste saa mange Penge, at der ikke kan være Tale om at gøre dette Skridt nu. Derfor siger jeg: Lad os tage det, der er naaet, lad os tage de enorme Fremskridt, for at bruge det ærede Medlems Ord, der ere skete, og lad os saa, naar der kommer Tid og Raad, gaa videre. Jeg husker, at i Begyndelsen af min Sagføretid — jeg synes i det mindste, det er mange Aar siden — var der en Diskussion i Juridisk Forening eller en Sagførerforening om Retsreformen. Der blev paa det Møde fremsat nogle Ønsker om Ændringer, der skulde indføres i Retsreformen, men saa svarede det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds os: „Det er for sent, det hele er i Orden paa

Mandag.” „Kunde vi dog ikke faa Tid til blot at faa denne lille Ændring ind?” „Nej, det er for sent.” Se, det var i mine unge Dage. Ja, jeg er ung endnu, men det synes mig at være mange Aar siden, i det mindste er det nok 7—8 Aar siden. Da troede det ærede Medlem, at man var naaet frem, det var for sent at faa en eneste Ændring med. Der er nu naaet et Fremskridt, det indrømmer det ærede Medlem, et enormt Fremskridt oven i Købet, men hvorfor da komme med et Forslag om at gøre et Tilbageskridt? Det ærede Medlem ved, hvor mange Aar det har taget at naa dette Fremskridt, hvordan skulde jeg saa kunne acceptere et Raad om at gøre et Tilbageskridt, der sandsynligvis vilde føre til, at hverken i det ærede Medlems eller i min Tid naaede vi til en anden Retspleje end den, vi have her i Landet, den, som det ærede Medlem har skildret som saa daarlig, hvad den i Virkeligheden ogsaa er? Jeg har en Gang hørt en Fortælling om det ærede Medlems berømte Fader i den grundlovgivende Forsamling. Det var paa et Tidspunkt, hvor det egentlig saa ud, som om denne Forsamling var ved at køre fast i Indvendinger, i Betænkeligheder og maaske, om jeg maa bruge det Udtryk om den Forsamling, i Vrøvl, men saa skal gamle Balthasar Christensen have sagt: Nej, lad os nu passe paa, at det hele ikke bliver til intet! Husk paa de Ord. Thi hvis vi ikke gøre det samme med Retsreformen, som Balthasar Christensen gjorde med Grundlovsudkastet, frygter jeg for, at den bliver til intet.

Det, som var den væsentligste blandt Indvendingerne, var, at Domstole og Administration ikke blive skilte, at Grundlovens § 71 ikke bliver opfyldt. Jeg opfordrede netop begge mine ærede tidligere Kolleger til at nævne Tilfælde, til at sige, om de i deres Praksis havde hørt om eller kendt Sager, hvor der var sket virkelige Misbrug, hvor altsaa Administrationen havde grebet ind i Dommernes Virksomhed og paavirket dem i Udøvelsen af deres dømmende Kald. Men der er intet oplyst. Med Hensyn til det fremdragne Forhold lige overfor Prygleloven tør jeg nok paa-staa, at der ikke er een Underdommer i Danmark, der nogen Sinde har ladet sig paavirke i sin Domsafsigelse. Men jeg erfarer i Aften, at det ikke er mig, der første Gang har sagt dette her i Tinget. Jeg erfarer, at en Mand, hvem de paagældende i høj Grad respektere, har for mange Aar siden sagt det samme her i Folketinget, nemlig Hørup. Hørup har den 10. No-